

FC BARCELONA

OLÍMPIC CIRCUS

Acord COOB-Barça. El mateix dia que el cor va jugar una mala passada a Johan Cruyff, el FC Barcelona i el COOB van firmar el conveni sobre l'ús de les instal·lacions blau-grana durant els Jocs. L'acord definitiu —que ha arribat després d'unes negociacions que es remunten al juny del 1989— preveu que el COOB invertirà 215 milions de pessetes en el Camp Nou, el Palau Blaugrana i el Palau de Gel. Aquesta aportació comporta una reducció de 181 milions respecte la xifra que es manejava abans que el Barça decidís no cedir el Ministadi per a la celebració de les proves hípiques.

A la recerca dels primers jocs sud-americans. La delegació de la Comissió Pro-Olimpiada 2000 (CoproB-2000), candidatura de la ciutat brasilera de Brasília, ha vi-

RAFA GIL

sitat Barcelona encapçalada per Zico. El famós futbolista, que va penjar les botes l'any passat, ocupa ara el despatx de secretari d'Esports de la república. La delegació Coprob-2000 aspira a portar uns Jocs Olímpics a Amèrica del Sud per primer cop a la història. Per aconseguir-ho els caldrà derrotar altres candidatures de pes com les de Berlín i Pequín. Amb l'escapada a Barcelona, els delegats brasilers ja s'han pogut fer el càrrec de l'enrenou que representa

Exposa, qua alguna cosa queda

Tenen vides paral·leles. Tot i que, com admet el mateix comissari de l'Expo, Sevilla pateix les conseqüències de no haver lluitat per guanyar la candidatura al '92, perquè va ser un obsequi d'estat. Aquest mes, jocs i Expo comparteixen una mateixa inquietud: vendre les seves entrades per al 1992 que, ara sí, ja és a la cantonada.

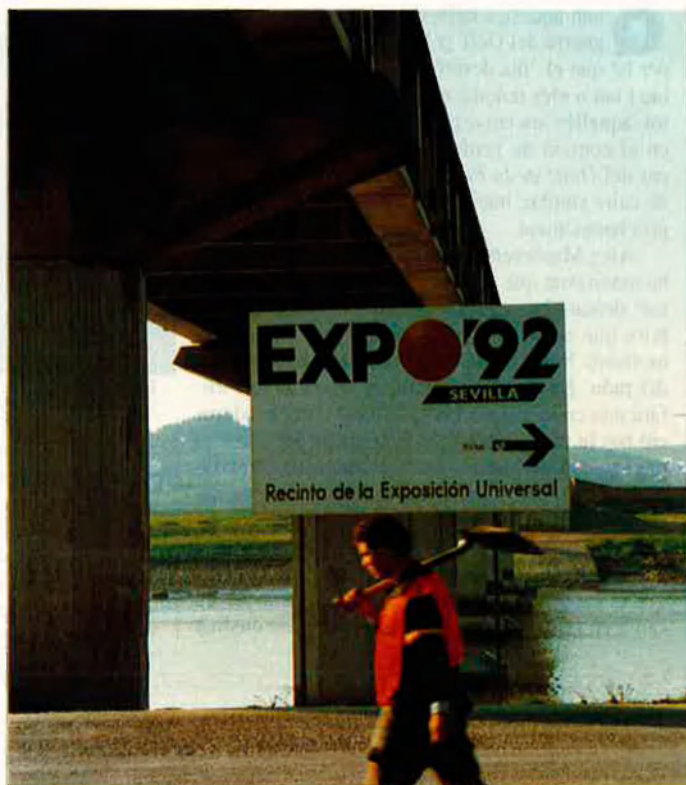
Aquí dalt, es tracta de donar publicitat al banc oficial dels Jocs (el milers de milions de Mario Conde invertits a Barcelona '92 acaben donant rendiment) i a Sevilla es tracta més aviat de donar caire popular a un esdeveniment que ha estat perjudicat en la seva imatge pel diari *Abc* i pels malentesos polítics.

"Apúntate a la Expo", diuen els espots de televisió al Canal Sur. I hi surten Paco Rabal, Rocio Jurado o Espartaco indicant els avantatges de comprar un abonament per visitar l'Exposició Universal sobre "L'era de les descobertes". Francament, el COC ho tindria molt més fàcil per fer les seves reivindicacions des de la capital andalusa.

Mentre a Barcelona hi ha filtres econòmics i policials, a Sevilla es dediquen a rifar cotxes entre tots els que facin la reserva del seu abonament. No són temps per a l'optimisme encara, després d'haver comprovat que l'interès per l'Expo, que cal mantenir durant sis mesos amb centenars de milers de visitants a l'illa de la Cartuja, no és precisament excepcional.

A més, el preu de les entrades no convida tampoc a llançar les campanes al vol. Fer un tomb pel recinte costarà una mitjana de 4.000 pessetes per persona i dia. Tenint en compte que per visitar completament la mostra es necessitaran uns dotze dies, la conclusió és clara: només una minoria es podrà dedicar a recórrer la fira pam a pam. Els veïns de Sevilla ja han fet sentir les seves queixes. Els preus abusius, diuen, provocaran que moltes famílies sevillanes es quedin a les portes de l'Expo, després d'haver aguantat de franc tots els embussos de trànsit i les molèsties de les obres.

Sigui com sigui, tot és a punt

Mentre les obres avancen a marxes forçades, a l'Expo es rifen cotxes entre els qui reservin entrades. CARLES CAPDEVILA

per a l'agermanament. El triangle Sevilla-Madrid-Barcelona es va trencar quan Rodríguez Sahagún va accedir a l'alcaldia de la capital de l'estat, però les eleccions del 1991 el poden refer. Ara bé, quan només falta un any poca gent sap encara què és això de la capital cultural europea, i fins ara Madrid no ha trobat més que dificultats per sucuar el melindro a la tassa de xocolata del '92.

Una exposició triangular promoguda fa uns mesos va haver de ser suspesa precisament perquè la capital cultural europea no tenia un trist dossier per posar al costat dels cobis, curros i companyia. Poc després apareixia, finalment, el logotip de Madrid '92, i l'endemà quedava demostrat que era calcat del museu metropolità de Nova York.

Ja hi ha elements per a una flexió. D'entrada, és molt més fàcil trobar un Cobi a Sevilla que un Curro a Barcelona. A més, entre els mèrits de Sevilla destaca que transmetrà en directe i des d'una pantalla gegant, la del pavelló del CIO, els Jocs de

Barcelona.

Ho volgüem o no, Barcelona lidera clarament l'Espanya del 1992. A les verdes i a les madures. Ho fa perquè els Jocs són un esdeveniment mundial televisiu, i també perquè ha demostrat més capacitat per al *marketing* que ningú. Si fos un combat, el podria guanyar per K.O. i ja hauria vençut per punts. Però la qüestió és saber a qui interessa promoure l'Espanya del 1992, i sobretot si aquesta tindrà la tolerància i el respecte històric necessaris.

Ignasi Riera té por de "morir de '92" i fins i tot podria acabar fent-ho rient. Perquè, en la filosofia de l'espectacle i del "divertim-nos fins a morir", també la capital catalana pot donar autèntiques lliçons. A les tres caravel·les rústiques de Colom se les veu venir molt fàcilment, però si ho fan vestides de *modernor* i de la mà dels millors creatius del país, podem acabar menjant gat per llebre. I pair-lo tan contents com enganysats.

Carles Capdevila